

ע"פ 1871/20 - עופר זלצמן, ג'אורג'יאנה מורחן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1871/20

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המערערים: 1. עופר זלצמן
2. ג'אורג'יאנה מורחן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה מיום
4.3.2020 בתיק ה"ת 23353-07-19 שניתנה על ידי
כבוד השופט א' קפלן

המערערים: בעצמם

פסק-דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בחדרה (השופט א' קפלן) מיום 4.3.2020 בה"ת 23353-07-19, שלא
לפסול עצמו מלדון בעניינם של המערערים.

1. נגד המערערים מתנהלת חקירה בחשד לביצוע עבירות הפרת זכויות יוצרים; קבלת דבר במרמה; קשירת קשר
לביצוע פשע; עבירות מס; ועבירות לפי חוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000. ביום 15.1.2019 נעצרו חשודים
בפרשה, ובהם המערערים, והוצאו צווי תפיסה לרכושם (להלן: צווי התפיסה). המערערים שוחררו ממעצר בסוף החודש
ובהמשך הושב להם חלק מן הרכוש שנתפס. ביום 10.7.2019 הגישה המשיבה לבית משפט השלום בראשון לציון
בקשה להארכת תוקף צווי התפיסה וצווי הקפאה שניתנו לגבי הרכוש ב-180 ימים וזאת לצורך הבטחת האפשרות
לממש את חילוטיו. לבקשת המערערים, הדיון בהליך זה הועבר לבית משפט השלום בחדרה לפי סעיף 78 לחוק בתי

המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 על ידי בית משפט זה (בש"פ 4795/19) והוא נותבליטפולו של המותב דנן.

2. ביום 9.9.2019 נעתר בית משפט לבקשת המשיבה והורה על הארכת תוקפם של צווי התפיסה. בהחלטה נקבע, בין היתר, כימדו"ח סודי שהוגש מטעם המשיבה עולה שיש צורך בביצוע פעולות חקירות נוספות בעניינם של המערערים וצוין כי מאז תחילת החקירה חלה בה התקדמות משמעותית. עוד נפסק שבהתאם לחומר החקירה בתיק חלק ניכר מן הרכוש, אם לא כולו, הושג לכאורה כתוצאה מביצוע העבירות וכי מכל מקום בנסיבות העניין אין מניעה להורות על המשך תפיסת הרכוש על פי דין. ערר שהגישו המערערים על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בחיפה נדחה ביום 18.9.2019, ובקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי נדחתה על-ידי בית משפט זה ביום 28.10.2019 (בש"פ 6772/19).

3. ביום 26.2.2020 הגישה המשיבה בקשה נוספת להארכת תוקף צווי התפיסה שהוצאו ביחס לרכושם של המערערים, ובית המשפט קבע את הבקשה לדיון בפניו. בפתח הדיון שהתקיים ביום 4.3.2020, ביקשה המשיבה להגיש לעיונו של בית המשפט דו"ח סודי נוסף מטעמה. המערערים, אשר ייצגו את עצמם, התנגדו להגשת הדו"ח וסמכו את טענותיהם בהקשר זה על הוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בית המשפט דחה את ההתנגדות וקבע כי "לא יתכן שבית המשפט ידון בשאלת תוקף החזקת תפוסים מבלי לעיין בתיק החקירה, לרבות בחומר הסודי שבו. הסייגים שנקבעו בחוק המעצרים אינם קשורים לעניינינו". בהמשך לכך, העלו המערערים טענה נוספת ולפיה לא ניתן להעמיד את המערערת 2 לדיון בישראל בגין הלבנת הון שכן מרכז חייה ברומניה והיא אינה חייבת לשלם מס או להגיש דו"חות בדבר הכנסותיה לרשויות המס בישראל. המערערים ביקשו כי בית המשפט יכריע בטענה זו באופן מיידי. בית המשפט דחה את הבקשה וקבע כי אין מקום "לתת כבר כעת החלטה בדבר שעדיין לא התברר די הצורך, שהצד השני טרם הגיב לגביו, והבקשה שאחליט על כל טענה שהמשיב טוען על אתר ותוך כדי הדיון ולא בהחלטה אחת מסכמת בסוף ההליך – איננה ראויה".

על רקע זה עתרו המערערים לפסילת המותב וטענו כי החלטתו להשהות את ההכרעה בטענתם ביחס לאפשרות העמדתה לדיון של המערערת 2 בעבירות הלבנת הון בישראל מחייבת את העברת ההליך למותב אחר.

4. בית המשפט דחה, כאמור, את בקשת הפסלות והבהיר כי לא ראה מקום להכריע בטענת המערער על אתר וזאת מן הטעם שאף אם יתברר כי הטענה נכונה, אין פירוש הדבר שבקשת המשיבה להארכת תוקף צווי התפיסה הייתה בהכרח נדחית. בית המשפט הוסיף וקבע כי בפתח הדיון המערערים הבהירו שבפיהם שורה של טענות הגנה וכי בנסיבות העניין התנהלות דיונית ראויה מחייבת לשמוע את טענות הצדדים במלואן טרם הכרעה בבקשה. בית המשפט הטעים כי לא גיבש כל דעה באשר לשאלה העומדת לדיון ועל כן אין מקום כי יפסול עצמו מהמשך הדיון בהליך. לבסוף, צוין "בשלב זה אני מאריך את תוקף החזקת התפוסים, כדי לא ליצור מצב שעל ידי עצם הגשת הבקשה לפסלות ישיג המשיב [המערער 1] את מבוקשו והתפוסים יוחזרו לו ללא דיון".

5. מכאן הערעור דנן בו שבים המערערים על טענותיהם בבית המשפט קמא ומדגישים כי סירובו של בית המשפט "להחליט בדבר טענה מקדמית פשוטה" מלמדת על משוא פנים מצד המותב כלפיהם. המערערים משיגים גם על החלטת המותב להתיר למשיבה להגיש את הדו"ח הסודי, אשר לשיטתם ניתנה בהיעדר עיגון חוקי, ועל כך שניהל את

ההלך באופן שפגע לכאורה בזכויותיהם הדיוניות והמהותיות. בהקשר זה, המערערים טוענים כי פרוטוקול הדיון אינו משקף אל-נכון את מהלך הדיון בבקשה. לבסוף, המערערים טוענים כי החלטת המותב להאריך את תוקף צווי התפיסה מבלי לקיים דיון מקיף בסוגיה התקבלה שלא כדין ומלמדת אף היא כי דעתו "ננעלה".

6. עיינתי בערעור על נספחיו ובאתי לידי מסקנה כי דינו להידחות. המערערים מנסים אמנם להציג את בקשת הפסלות ככזו המבוססת על דעה קדומה שמחזיק המותב נגדם. ואולם, כל שמבטאות למעשה הטענות שהעלו המערערים הוא חוסר שביעות רצון מהחלטות המותב. זו הקובעת כי ההכרעה בטענה לעניין העמדתה לדיון של המערערת 2 בעבירות של הלבנת הון בישראל, תינתן במכלול בתום הדיון בבקשה וזו הדוחה את התנגדותם להגשת הדו"ח הסודי מטעם המשיבה. החלטות אלו הן החלטות דיוניות מובהקות ובצדק קבע המותב כי אין בהן כדי להקים עילת פסלות (ע"פ 1106/20 ליוולקו נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (10.3.2020)). עיון בהחלטות שבמוקד הערעור לגופן מעלה אף הוא כי הן אינן מבססות חשש ממשי כלשהו לקיומו של משוא פנים מצד המותב כלפי המערערים. בית המשפט הדגיש כי לא גיבש כל עמדה ביחס להארכת תוקף צווי התפיסה ולא מצאתי כי החלטתו להאריך את תוקפם עד למועד בו יתקיים דיון נוסף בבקשה גופה, מעידה כי דעתו "ננעלה". לבסוף, אין בידי לקבל את טענות המערערים בעניין ניהול פרוטוקול הדיון על ידי המותב. ככל שסברו כי הפרוטוקול אינו משקף נכונה את מהלך הדיון היה עליהם להגיש בקשה מתאימה לתיקונו (ע"פ 1609/19 שוראקי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (6.3.2019)).

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' בניסן התש"ף (29.3.2020).

ה נ ש י א ה